

Celý den jsem pracoval a pak až do večera sledoval Naomi napaný za volantem auta, nutně bych si potřeboval dát sprchu. Millicent ale nezajímá můj nevábný odér, ani se nepohne, když si vedle ní sednu. Než si rozmyslím, co chci říct, sama začne.

„Nic se neděje.“

„Seš si jistá?“ ptám se.

„Samozřejmě, že jsem.“

Netuším, jestli je to pravda. Měli jsme se o Lindsay postarat společně, ale prostě to tenkrát nevyšlo.

„Já prostě nerozumím, jak se to...“

„Nic se neděje,“ zopakuje rázně. Mlčky prstem zamíří na druhé patro našeho domu. Děti už přišly ze školy. Chci se ještě na něco zeptat, ale nemůžu.

„S tou další bychom měli chvíli počkat,“ řeknu. „Neměli bychom teď nic dalšího podnikat.“

Millicent neodpoví.

„Millicent?“

„Já jsem tě slyšela.“

Chci se jí zeptat, jestli to znamená, že se mnou souhlasí. Souhlasí, ale vůbec se jí to nelíbí. Je naštvaná, že Lindsay je znovu na scéně. Zrovna ve chvíli, kdy jsme si už naplánovali další. Millicent se chová jako závislá.

A není v tom sama.

Když jsem potkal Millicent v tom letadle, nebyla to láska na první pohled. Ne z její strany. Neměla vůbec zájem. Poté, co mi odpověděla na pozdrav, stočila svůj pohled zpět k oknu a pokračovala v hypnotizování mraků. Já jsem potupně zabořil hlavu do opěradla, zavřel oči a nadával si do slabochů, co neumějí nahodit obyčejnou konverzaci.

„Haló.“

Znovu jsem se probral k životu.

Hleděla na mě, zelené oči dokořán, nakrabacené čelo.

„Jste v pořádku?“ zeptala se.

Pokýval jsem hlavou na souhlas.

„Jste si jistý?“

„Jsem. Nerozumím, proč se...“

„Protože mlátíte hlavou do opěradla tak, že nadskakuje celé sedadlo, proto.“

Vůbec jsem si neuvědomil, že něco takového dělám. Myslel jsem si, že sám sobě nadávám jen tak v duchu. „Omlouvám se.“

„Takže jste v pořádku?“

Probral jsem se natolik, že jsem nechtěl promarnit šanci promluvit si s někým, koho jsem už několik hodin bez mrknutí sledoval.

Usmál jsem se. „Jsem v pořádku, opravdu, jen jsem...“

„Sebemrškačství. Já to dělám taky.“

„Vážně? Proč?“

Pokrčila rameny. „Z různých důvodů.“

Pocítil jsem nutnost vědět, proč by zrovna tahle dívka tloukla frustrovaně hlavou do zdi. Letadlo se ale chystalo k přistání a už jsem na to neměl čas. „Řekněte mi aspoň jeden důvod,“ prosil jsem ji.

Zatvářila se tajemně a moji nedočkavost ještě nabudila tím, že si položila ukazováček na rty. Znovu jsem se usmál, spokojený, že jsem konečně vzbudil její pozornost.

Když se letadlo s rámusem zastavilo, odpověděla mi na otázku.

„Kretění,“ řekla. „Kretění, kteří mi v letadle nedají pokoj, když jim musí být nad slunce jasné, že nemám zájem.“

Než jsem se stačil pořádně rozmyslet, co její věta vlastně znamenala, vypadlo ze mě: „Můžu vás před takovýma chránit.“

Užasle na mě hleděla. Když si uvědomila, že to myslím smrtelně vážně, hlasitě se rozesmála.

Když jsem si uvědomil, proč se vlastně smála, začal jsem se smát taky.

Než jsme společně došli k pojízdnému pásu se zavazadly, už jsme znali svá jména a vyměnili si telefonní čísla.

Tam na mě vážně pohlédla a zeptala se: „Jak?“